

на защото тя ся готвѣше да направи това
слѣдъ женидбата.

Нарбасъ. — Ахъ! синъ ѹ го нѣма вѣче!

Евриклесъ. — Викуть ся уголѣмява и
гѣрми къто нѣкоя грѣмодѣвица която по-
търся земята.

Нарбасъ. — Отъ всички страни ся чуватъ
викуве на войскари, на трѣбы, и на мър-
тви, (ослушва ся) слушай какъ насиливатъ
вратата на палата.

Евриклесъ. — (отива къмто прозорица)
Ахъ! невидишъ ли жестокото това множество
какъ тича и ся разпрѣсва далечь отъ нась?

Нарбасъ. — Да ли неотива да помага на
мѫчителя?

Евриклесъ. — (като гледа още изъ про-
зорица) До тамъ до дѣто погледѣть ми мо-
же да стигне, невиждамъ друго нищо освѣнъ
войскари и хора размѣсены които ся біятъ.

Нарбасъ. — Коя ли кръвъ ще тече? (ос-
лушва ся) чуваи какъ името на Мерона и
ня царѣтъ ъчи по вѣздухътъ.

Евриклесъ. — Нарбасъ, да идемъ да ви-
димъ що трѣба да правимъ, да живеймы ли
или да мрѣмы. (отива)

Нарбасъ. — Хайде. Ахъ! защо да немо-